

community

The New Apostolic Church around the world

01/2023/LT

2023-ųjų metų šūkis:
**Tarnauti ir valdyti
su Kristumi**

*Pamaldos
Gyventi tikėjimu*

*Bažnyčios mokymas
Moterų ordinavimas:
pagrindai*

*Tarptautinė Naujoji apaštalu
bažnyčia*

New Apostolic Church
International

■ Leidyklos skiltis

- 3 Tarnauti ir valdyti su Kristumi

■ Pamaldos

- 4 Gyventi tikėjimu

■ Regioninė dalis

- 10 Apaštalas F.-W. Otten Lietuvoje
- 10 Pamaldos jaunimui Kaune
- 11 „Visa žinantis ir visur esantis Dievas“ (Ps 139)

■ Vaikų kampelis

- 12 Jėzus plauna mokiniams kojas
- 14 Svečiuose pas Davidą Ndoloje (Zambija)

■ Doktrina

- 16 Moterų ordinavimas: pagrindai

■ Viršelio nuotrauka: Oliver Rütten

■ Paskutinio puslapio nuotrauka: Pietryčių Azijos NAB

Tarnauti ir valdyti su Kristumi

Mieli broliai ir seserys,

atsigręžiame į įvykių kupinus metus, kuriais galėjome vienaip ar kitaip patirti mūsų Viešpaties artumą bei lydėjimą. Juk bet kuriuo atveju: Dievas tęsė savo išganymo planą 2022-aisiais ir vedė mus arčiau tikslo – dalyvavimo pirmajame prisikėlime, kad paskui tarnautume Kristui kaip kunigai ir viešpatautume su juo taikos karalystėje. Taip, kaip skaitome Apreiškimo Jonui 20, 6.

Kas bus apginkluotas Kristaus autoritetu taikos karalystėje, galės netrukdomai vykdyti savo tarnystę ir pavedimą. Tarnystę sudarys Evangelijos skelbimas žmonėms ir jų vedimas pas Dievą. Valdymas – tai ne vadovavimas pasauliui, o Kristaus, kaip Dievo meilės ir gailestingumo įsikūnijimo, viršenybės liudijimas.

Jėzus šiandien pakvietė mus tarnauti ir valdyti jo dvasioje. Todėl mūsų 2023-ųjų metų šūkis yra: *tarnauti ir valdyti su Kristumi*.

Jau šiandien tarnaujame, palikdami savo kasdienybę, kad dalyvaudume pamaldose ir kartu garbintume Dievą. Mes taip pat tarnaujame Jėzui, įgyvendindami jo Evangeliją savo kasdieniame gyvenime. Mūsų tarnystė artimajam yra mylėti jį taip, kaip mus myli Kristus.

2023-iais metais jau esame pašaukti valdyti su Kristumi. Tačiau ne valdydami savo artimajį, o tapdami savo minčių bei veiksmų šeimininkais su Kristaus pagalba:

- Jo meilė ne skaldo, o suartina.
- Jo malonė pakelia mus po pralaimėjimo.
- Jo išmintis padeda mums mokytis iš savo klaidų.

Nuotrauka: tarptautinė NAB

Taigi, nesame bejėgiškai veikiami pagundų, galime valdyti nuodėmę prie savo širdies durų.

Geriausias būdas kontroliuoti ir išsaugoti savo gyvenimą – leisti Kristui viešpatauti mūsų širdyse.

Kartu su visais apaštalais linkiu jums palaimintų ir turiningų Naujųjų metų!

Su geriausiais linkėjimais,

Jean-Luc Schneider

Nuotraukos: Filipinų NAB

Gyventi tikėjimu

Mano mylimi broliai ir seserys, turiu prisipažinti, kad man tikrai didelis džiaugsmas vėl būti su jumis čia, Filipinuose. Žinote, kad ilgai nebuvo galima keliauti. Ir aš esu labai dėkingas, kad čia galime susijungti su tiek daug bendruomenių: Indonezijoje ir kitose šalyse. Ir kartu norime šią dieną švęsti kaip šventę. Švenčiame Filipinų bažnyčios penkiasdešimtmetį ir tai yra priežastis išreikšti savo dėkingumą. Prieš penkiasdešimt metų ištikimi Dievo tarnai atvyko į šią žemę ir atnešė filipiniečiams šią didžią žinią: Jėzus ateina! Ir jis atsiuntė savo apaštalus paruošti mus jo sugrįžimui. Jis ateis ir nuves mus į savo karalystę. Būsime pakeisti į Jėzaus Kristaus atvaizdą. Turėsime tobulą bendrystę su juo ir vieni su kitais jo karalystėje. Ir

2. Korintiečiams 5, 7

*„Mes čia gyvename tikėjimu,
o ne regėjimu.“*

Spalio 16 dieną vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider laikė jubiliejinę pamaldą Tupi mieste Filipinų NAB. Tarnų kambaryje

Tačiau po penkiasdešimties metų pažadas dar neįvykdytas.

ačiū Dievui, daugelis žmonių Filipinuose priėmė jo žinią ir patikėjo ja. Ir žingsnis po žingsnio Dievo darbas galėjo augti. Šiandien mes turime daug brolių ir seserų daugelyje bendruomenių. Ir tai didžiulis džiaugsmas, kad šioje šalyje yra tiek daug ištikimų brolių bei seserų.

Išreiškiame savo dėkingumą sodinusiems ir vėliau atėjusiems palaistyti. Tačiau visų pirma dėkojame Dievui, kuris padovanojo mums augimą. Be jo pagalbos ir palaiminimo niekas nebūtų buvę įmanoma. Tad dėkojame Dievo tarnams, gyviesiems broliams ir seserims bei tiems, kurie jau yra anapus, šloviname Dievą Tėvą, Sūnų ir Šventąją Dvasią už jų malonę ir palaimą.

Taigi prieš penkiasdešimt metų jie skelbė, kad Jėzus ateis, kad jis nuves mus į savo karalystę, kad būsime perkeisti į Kristaus atvaizdą, ir kad kaip Kristaus bažnyčia turėsime bendrystę su Dievu bei vieni su kitais. Tačiau po penkiasdešimties metų pažadas dar neįvykdytas. Ir visi mato: Viešpats neatėjo. Aš dar nesu kaip Jėzus Kristus. Aš vis dar vargšas nusidėjėlis. O bendrystė bažnyčioje yra graži, bet tikrai ne tobula. Taigi kaip dėl šio pažado? Atsakymas yra: būdami žemėje turime gyventi tikėjimu, o ne regėjimu. Pažadas vis dar galioja. Tačiau turime tikėti ir gyventi, kad pamatytume šio pažado išpildymą. Taip jau buvo visada.

Prisiminkite Abraomą: Dievas davė jam nuostabų pažadą. Turėsi sūnų ir būsi didelės tautos tėvas. Bet Abraomas jau buvo senas. Žmogaus požiūriu tai buvo neįmanoma. Bet Dievas jam pasakė: „Aš negaliu tavęs laiminti čia, tu turi išeiti iš savo žemės ir pasiekti žemę, kurią tau parodysiu.“ Abraomas neįsivaizdavo, kur ta žemė bus, kokia ji bus, bet tikėjo ir ėjo. O pažadui išsipildyti prirėkė nemažai laiko. Pats Jėzus sakė: „Abraomas iš tikrųjų norėjo matyti tik mane: Jėzų Kristų, Dievo Sūnų.“ Ir Abraomas turėjo laukti šimtmečius, kol jo ilgesys buvo numalšintas ir jis galėjo pamatyti Jėzų Kristų, Gelbėtoją, čia žemėje. Jis turėjo taip ilgai laukti ir tikėti iki galo, kad pamatytų, jog pažadas išsipildys.

Dievas atėjo pas Mozę bei Izraelio tautą ir pasakė, kad „nuvesiu jus į nuostabią žemę, pažadėtąją žemę. Bet jūs turite išeiti iš Egipto ir eiti pėsčiomis.“ Ir jie turėjo ilgai tikėti ir eiti, kol galėjo įgyvendinti savo troškimą ir patirti Dievo pažadą. Bet Dievas buvo ištikimas, jis įvykdė savo pažadus Abraomui ir Izraelio tautai, bet pirmiausia jie turėjo tikėti ir eiti, eiti tikėjime.

Sąmoningai kartoju, kad Dievo pažadas, duotas per apaštalus, tebegalioja. Bet tai dar neišsipildė, šiandien dar turime gyventi tikėjimu. Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad mes tikrai tikime, jog tai, ką Dievas sako, yra tiesa. Abraomui

Kantriai laukiame, kol jis išpildys savo pažadus.

Dievo Žodis buvo svarbesnis už tai, ką jis galėjo matyti savo akimis. Tikėjimas reiškia, kad esu visiškai įsitikinęs, jog Dievo Žodis yra tiesa, o ne tai, ką aš matau, ne tai, ką suprantu, o tai, ką Dievas sako. Tikėti Dievu reiškia ir pasitikėti juo. Tikėti Dievu reiškia, kad aš tikiu, jog jis padarys tai, ką pažada, ir kad gali tai padaryti. Kalbant apie Abraomą, atrodo neįmanoma, kad jis ir jo žmona susilauks vaikų būdami tokio amžiaus. Bet jis pasitikėjo Dievu: jis gali tai padaryti ir padarys. Tikėti reiškia, kad esu įsitikinęs, kad tai, ką sako Dievas, yra tiesa. Aš juo pasitikiu, jis gali tai padaryti ir padarys. Ir kadangi aš esu įsitikinęs bei pasitikiu, esu kantrus ir laikiu. Tai yra tikėjimas ir tai yra tai, ką turime daryti: būti įsitikinęs, kad Dievo Žodis yra svarbesnis už tai, ką aš galiu pamatyti ir suprasti. Pasitikime Dievu, kad jis gali ir padarys, ką pažadėjo, o mes kantriai laukiame, kol jis išpildys savo pažadus.

Taigi, toks yra tikėjimas, bet vis tiek turime gyventi tikėjimu. Izraelio tauta turėjo tikėti, kad Dievas juos išlaisvins, bet jie turėjo išeiti iš Egipto, ir tai padaryti reikėjo drąsos. Tai buvo ne tik pasakymas: „Gerai, eikime, leiskimės į kelią!“ Tai buvo sunkus sprendimas – išeiti iš Egipto. Bet jie surizikavo ir leidosi į kelią. Ir Dievas išlaisvino juos iš Egipto nelaisvės. Jūs žinote istoriją apie Raudonąją jūrą, man nereikia jos pasakoti. Jie buvo išgelbėti nuo vargo. Bet tai dar ne istorijos pabaiga, tai buvo istorijos pradžia. Kai jie pateko į kitą Raudonosios jūros pusę ir buvo išvaduoti

nuo egiptiečių, ten buvo dykuma. Ir tada jie turėjo toliau eiti tikėjime.

Broliai ir seserys, turime šį pažadą: Dievas nori jus išlaisvinti ir nuvesti į savo karalystę. Bet jūs turite išeiti iš blogio karalystės, kad patektumėte į gerojo Dievo karalystę. Mes ištarėme: „Taip, aš išsižadėsiu blogio.“ Ir dėl šio tikėjimo bei pasiryžimo Dievas mus išlaisvino per krikštą vandeniu ir Dvasia. Mes to nematėme, tačiau per krikštą vandeniu ir Dvasia buvome išvaduoti nuo blogio viešpatavimo. Bet tai nebuvo istorijos pabaiga, tai buvo istorijos pradžia. Ir dabar turime gyventi tikėjimu kaip Izraelio tauta. O ką reiškia gyventi tikėjimu? Kaip ir Izraelio tauta, mes taip pat turime laikytis Dievo nurodymų. Kiekvieną dieną Dievas jiems sakydavo, ką daryti, ir jie turėjo tai daryti. Ir mes taip pat turime gyventi tikėjimu, kad vykdytume Dievo nurodymus. Jis moko mus mylėti. Jis moko mus, kaip tobulėti Jėzaus Kristaus pažinime. Per Šventąją Dvasią jis mums sako, kaip pasikeisti į Kristaus atvaizdą. Mes taip pat turime gyventi tikėjimu. Turime išmokti mylėti daugiau ir geriau. Turime plėsti savo pažinimą apie Jėzų Kristų. Turime nugalėti senąją prigimtį ir tapti nauju žmogumi Kristuje. Izraelio tautai teko pereiti dykumą ir pakeliui kovoti su priešais. Mes taip pat turime kovoti su blogiu ir nugalėti pagundas. Ir tai yra nuolatinis procesas, turime eiti į priekį ir nugalėti, ir nugalėti, ir nugalėti. Ir buvo dar viena priežastis, kodėl Dievas norėjo, kad jie eitų ir pereitų dykumą. Jis norėjo, kad

jie taptų tikra tauta, tikra bendryste. Nes anksčiau tai buvo daug genčių, Egipte kiekvienas ėjo ir gyveno sau, o klajonių dykumoje metu išmoko tapti tikra bendryste, išmoko būti vieningi. Jie suprato, kad jiems reikia vieniems kitų, kad jie priklauso vieni kitiems.

Trumpai pasakysiu: mes turime tikėti ir turime gyventi tikėjimu, kad didintume savo meilę ir pažinimą apie Jėzų Kristų, kad judėtume į priekį savo dvasiniame tobulėjime. Turime stengtis bei kovoti su savo priešu ir išmokti tapti viena Kristuje, bendrystėje Kristuje. Žinoma, kai Izraelio tauta nukeliavo į dykumą, jie negalėjo pamatyti Dievo pažado. Tačiau jie galėjo patirti Dievo buvimą. Žinoma, jie negalėjo matyti Dievo, bet galėjo išgirsti jo balsą per Mozę. Mozė jiems sakė: „Dievas jums sako, ką jūs turite daryti!“

Net ir šiandien negalime matyti Dievo, bet girdime jo balsą per Šventąją Dvasią ir per apaštalus. Ir dažnai galime patirti: „Dievas man tiksliai pasako, ko man reikia, jis viską žino.“ Galime patirti, kad Dievas yra su mumis, kad jis kalba su mumis. Dievo tauta galėjo patirti jo buvimą, nes kiekvieną dieną gaudavo maitinimą iš Dievo. Jie gaudavo Maną, tai buvo didelis stebuklas. Bet, deja, jie priprato ir jiems tai tapo normalu. Jie visiškai pamiršo, kad tai buvo stebuklas. Brangūs broliai ir seserys, mes taip pat gavome maitinimą iš dangaus. Švęsdami Šventąją Vakarienę mes priimame Kristaus kūną ir kraują. Tai duona iš dangaus, didelis stebuklas. Bet gal po tiek metų tiesiog pripratome prie to, kad mums yra normalu ateiti į pamaldas ir priimti Šventąją Vakarienę. Broliai ir seserys, prašau niekada nepamiršti, ką tai reiškia: šį maistą parūpina pats Dievas, tai didelis stebuklas. Niekada nepamirškite Šventosios Vakarienės stebuklo.

Jie taip pat galėjo patirti Dievo pagalbą. Dažnai jie būdavo tokiose situacijose, kuriose tiesiog negalėdavo rasti sprendimo. Ir Dievas jiems parodė: „Man nėra nieko neįmanomo, aš galiu jums padėti. Pasitikėkit manimi.“ Tai jie patyrė klajodami po dykumą. Jie patyrė Dievo buvimą jų tarpe. Per jo Žodį, per Maną ir per jo pagalbą. Tai galioja ir mums. Ir Dievas liko ištikimas net tada, kai jie jam nebuvo ištikimi. Dievas turėjo daug priežasčių pasakyti: „Aš pasiduodu, jūs nesate ištikimi, nepasitikite manimi, būkit ten, kur esate.“ Ne, Dievas niekada jų nepaliko. Sąžiningai žvelgiant iš žmogiškosios perspektyvos, Jėzus turėjo daug priežasčių pasakyti: „Paleidžiu jus, pasiduodu. Aš daug kartų sakiau jiems, ką daryti, o ko ne, o jie darė visiškai

Krašto apaštalo padėjėjas John Fendt ir krašto apaštalas Enrique Minio buvo pakviesti patarnauti prie altoriaus

priešingai.“ Man jis tikrai galėtų taip pasakyti, tam jis turėtų daug priežasčių. Tačiau, kaip sakoma Biblijoje, Jėzus nesigėdija būti mūsų broliu. Ir jis lieka su mumis, nepaisant mūsų silpnybių.

Mes tikime, mes gyvename tikėjimu, pažadas dar neišpildytas, bet galime patirti Dievo buvimą mūsų tarpe. Taigi, mes neturime priežasties pasiduoti. Labai džiaugiasi, kai klausiausi choro, kai jūs giedojot „Never give up“ (niekada nepasiduok). Jūs supratote šios dienos žinią, niekada nepasiduoti, gyventi tikėjimu. Mes neturime priežasties pasiduoti ir grįžti į Egiptą. Jei nusprendėme išsižadėti blogio ir Dievas mus išlaisvino nuo blogio viešpatavimo, tai prašau nepasiduokite ir negrįžkite į Egiptą. Nesakykite: „Jėzus netesėjo savo pažado, aš grįšiu į nuodėmę ir naudosis nuodėmės kelią, kad gaučiau tai, ko noriu.“ Esu tikras, kad supratote, ką noriu pasakyti. Negrįžkite į Egiptą vien todėl, kad ten patogiau ir gražiau. Žinau, kad jūsų gyvenimas būtų daug lengvesnis, jei nusidėtumėte šiek tiek daugiau. Prašau, nepasiduokite, eikite toliau tikėjime, negrįžkite į Egiptą.

Daug kartų Izraelio tauta buvo gundoma tiesiog likti ten, kur buvo. Jie sakė: „Pažadas niekada nebus įvykdytas, čia nėra taip blogai, pasilikime čia.“ Liūdna, bet daugelis krikščionių prarado viltį. Jie nebejaucia ilgesio Dievo karalystei amžinybėje, tobulai bendrystei su Dievu. Jie pasidavė, jie nebetrokšta tapti Kristaus atvaizdu ir jie

pasakė: „Likime čia.“ Mes tikime Dievą, esame klusnūs ir norime, kad Dievas padėtų mums žemiškajame gyvenime, išspręstų mūsų problemas, kad suteiktų palaimą, bet viskas sutelkta į žemiškąjį gyvenimą, į žemiškus dalykus. Ir vilties gyventi dangiškojoje Dievo karalystėje nebėra. Prašau, broliai ir seserys, nepraraskite vilties. Pažadas vis dar galioja. Nenaudokite tikėjimo ir Jėzaus Kristaus tik žemiškiesiems dalykams. Nepasiduokite! Mes ruošiames Kristaus sugrįžimui.

Izraelio tauta taip pat susigundė pasakyti: „Mums atsibodo Mozė. Norime kito vedlio. Mes nesame patenkinti juo, jis nėra pakankamai geras. Tai, ką jis mums pasakojo, nebuvo gerai. Ieškokime kito vedlio.“ Šiandien ištikimiai sekime apaštalus. Jie yra atsiųsti nuvesti mus į Dievo karalystę. Kartais tai, ką jie mums sako, yra patogu, o kartais mums tai nepatinka. Bet mes žinome, kad jie siunčiami nuvesti mus į Dievo karalystę. Sekime juos iki galo. Žinome, kad pažadas dar neišpildytas.

Jėzus dar neatėjo, mes dar nesame tobuli kaip Kristus atvaizdas, bažnyčia dar netobula, mūsų bendrystė toli gražu nėra tobula, pažadai dar neišpildė, bet mes nepasiduodame. Mes tikime ir einame, gyvename tikėjimu.

Ir mieli broliai bei seserys, užuot dejavus, kad pažadas dar neišpildytas, atpažinkime, ką tai reiškia mums. Žinoma, dar nesame tobuli, nesame Kristaus atvaizdas, nepaisant ilgų

Vyriausiasis apaštalas ordinavo Freddie Nuyad (viduryje) ir Medie Sabal (dešinėje) į apaštalus

Į poilsį išleisti apaštalai Alfredo Pascual (kairėje) ir Cleofas Bual (dešinėje) kartu su vyriausiuoju apaštalu po pamaldų

metų darbo. Ką tai reiškia man? Tai reiškia, kad esu visiškai priklausomas nuo Jėzaus malonės. Man reikia Jėzaus Kristaus malonės. Aš niekada pats vienas nesugebėsiu būti tobulas. Man reikia jo malonės. Tai reiškia, kad turiu būti nuolankus ir melstis: „Jėzau, duok man savo malonę! Be tavo malonės aš prapuolęs.“ Kadangi pripažįstame, jog dar nesame tobuli, esame nuolankūs ir prašome Jėzaus malonės. Taip, mes – tarnai – dar nesame tobuli, tai akivaizdu. Tai reiškia, kad negalime būti patenkinti tuo, kas esame. Turime gilinti savo žinias ir Evangelijos suvokimą. Dar turime išmokti mylėti labiau ir geriau. Mes taip pat priklausome nuo Jėzaus Kristaus malonės, bet ir mes turime eiti toliau, kad galėtume tobulėti savo tarnystėje. Nors tarnaujame Viešpačiui keturiasdešimt, penkiasdešimt metų, mes vis dar turime mokytis. Dievo tarnai, mylimi bendradarbiai, būkime nuolankūs, dar nesame tokie, kokių Dievas nori. Nepasiduokite, eikite į priekį. Mokykitės, mokykitės ir mokykitės. Žinoma, bažnyčia tikrai nėra tobula. Žinoma, pažadas neišpildytas, bendrystė nėra tobula. Galima tuo skųstis. Tačiau išmintingi Dievo vaikai sako: „Aš turiu daugiau nuveikti dėl bažnyčios vienybės. Turiu padaryti daugiau dėl savo brolio, dėl sesers, turiu juos labiau mylėti. Galiu padaryti pažangą artimojo meilės srityje.“ Užuoat skundėsi, sakome: „Galiu daugiau ir geriau padaryti, padėk man.“

Taigi, broliai ir seserys, tokia yra žinia šiandien. Prieš daugelį metų mums duotas pažadas tebegalioja, tačiau

būdami žemėje turime tikėti ir gyventi tikėjimu, kad judėtume pirmyn. Nenorime pasiduoti. Tai, ką Dievas sako, yra tiesa, esame įsitikinę, kad jis išpildys tai, ką pažadėjo, ir mes kantriai laukiame. Tačiau turime eiti toliau, kad padidintume savo meilę ir žinias. Mes nepasiduodame, kovojame su savo priešais ir dirbame dėl Dievo kūrinio vienybės. Mes patiriame Dievo buvimą mūsų tarpe per jo Žodį, per apaštalų tarnystę, per Šventąją Vakarienę ir per jo pagalbą kasdieniame gyvenime. Nenorime grįžti į Egiptą, nenorime likti čia, žemėje, norime įeiti į Dievo karalystę ir kartu į ją patekti. Sekime Kristumi, sekime apaštalais iki galo, ir patirsime: Dievas yra ištikimas, jis laikosi savo pažadų.

ESMINĖS MINTYS

Mes žinome, kad esame Dievo mylimi ir juo pasitikime. Tęsiame dvasinį tobulėjimą ir patiriame Dievo buvimą šalia. Mes patirsime, kaip išsipildys jo pažadas.

Apaštalas F.-W. Otten Lietuvoje

Apaštalas F.-W. Otten lankėsi Lietuvoje ir aktyviai bendravo su tarnybos broliais, mūsų bažnyčios tikinčiais bei jaunimu. Apaštalą lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas, krašto vyresnysis A. Andrijanov ir krašto evangelistas D. Ezerskis. Lapkričio 12 d. apaštalas laikė pamaldas tarnybos broliams Šiauliuose, pamaldose dalyvavo broliai iš Latvijos. Lapkričio 13 d. – pamaldos Vilniaus bendruomenėje, po pietų apaštalas F.-W. Otten susitiko su mūsų bažnyčios jaunimu ir laikė pamaldas Kaune.

Apaštalas F.-W. Otten prieš pamaldas su tarnybos broliais Šiauliuose

| Pamaldos jaunimui Kaune

Apaštalas F.-W. Otten pamaldose jaunimui

Popietines pamaldas apaštalas F.-W. Otten lapkričio 13 d. laikė Kauno bažnyčioje Žodžiu iš Biblijos: „Jo reikia Viešpačiui“ (Mk 11, 3).

Apaštalas po maldos kreipėsi į visus sakydamas, kad džiaugiasi galėdamas šiame rate švęsti pamaldas ir būti kartu. „Nes bendrystė yra kažkas labai ypatingo ir tai yra didelė vertybė. Mes nesame vieni kelyje, mes turime vienas kitą kaip broliai ir seserys bendruomenėje, bet taip pat turime vienas kitą kaip jaunimas. Esu įsitikinęs,

kad jūs meldžiatės vienas už kitą kiekvieną dieną, o aš meldžiuosi už jus kiekvieną dieną. Ir jei mes abipusiai tai darome, tai yra didelė vertybė, didelis turtas... Jau įžanginėje maldoje meldžiamės vienas už kitą ir sakome ačiū už tai, ką patyrėme, prašau padėk mums ir kituose dalykuose. Kiekvienas iš mūsų tyloje sudedame tai į maldą: savo dėkingumą ir savo asmeninius prašymus. Kadangi meldžiamės visi kartu, tai reiškia, kad kiekvienas iš mūsų už kiekvieną iš mūsų Dievo paprašo: prašau, padėk! Taigi, esame ir tikėjimo bendruomenė, ir maldos bendruomenė.“

Apaštalas F.-W. Otten trumpai priminė pasakojimą iš Evangelijos pagal Matą, kaip Jėzus mokiniams liepė nueiti ir atvesti asilą, ant kurio Velykų rytą įjojo į Jeruzalę. Apaštalas sakė, kad „šioje istorijoje, šitame posakyje, jo reikia Viešpačiui“ yra svarbūs du esminiai punktai. Pirma: Zecharijas, kuris gyveno 500 metų prieš Kristų, Dievo pavedimu sakė (Zecharijo 9, 9): „Didžiai džiūgauk, Ziono dukra, garsiai krykštauk, dukra Jeruzale! Štai tavo Karalius pas tave ateina, – jis išaukštintas ir pergalingas, nuolankus ir joja ant asilo – ant asiliuko, asilės jauniklio.“ 500 metų prieš šiuos įvykius, Dievas jau pasako per pranašą, jog ateis Karalius ir ant jauno asiliuko (netgi amžių įvardija) įjos į Jeruzalę! Fantastiška, ar ne? Tai aišku, kad Dievas nieko nepalieka atsitiktinumui. Iš to aš darau išvadą, kad tu ir aš nesame atsitiktinumas. Dievas sąmoningai mus padarė būtent tokiais, kokie dabar esame ir kad esame būtent toje vietoje, kur Dievas nori mus matyti. Gyvename laike, kuriame jis nori mus turėti, ir toje vietoje, kurioje jis nori mus turėti... Dievas veda mūsų gyvenimą.“

Toliau apaštalas F.-W. Otten kalbėjo, kad antras esminis punktas – mintis, kad to reikia Viešpačiui, ir, pateikdamas pavyzdžius, išdėstė, ko iš mūsų reikia Dievui.

„Dievui reikia tavo maldų, Dievui reikia visų mūsų maldų... Viešpačiui reikia ir jūsų džiaugsmo bei užsidegimo. Jaunų žmonių džiaugsmas ir užsidegimas yra gerai kiekvienai bendruomenei šiame krašte. Dievui reikia tavo sugebėjimų ir tavo gabumų. Negalvokite, ką aš čia vienas galiu padaryti. Ir vienas gali padaryti labai daug. Dievui reikia ir tavo patarnavimo, kad bendruomenės galėtų toliau egzistuoti. Dievui reikia ir tavo liudijimo, nes kai turime galimybę kalbėti apie Jėzų, mes taip ir darome. Dievui reikia liudijimo ir drąsos. Savaiame suprantama, kad Dievui reikia tavo aukos, nes per auką kuriamas Dievo kūrinys visais laikais iki Kristaus sugrįžimo. Dabar žinote, ką šis antras esminis punktas reiškia: Viešpačiui reikia mūsų, jis pakvietė mus kaip savo vaikus toje vietoje, kurioje esame ir jam reikia mūsų... Jūs galėtumėte dabar kaip jauni žmonės pasakyti: gerai, kad Dievui mūsų reikia ir mes turime prisidėti, bet mes dar tiek planų turime šiame gyvenime, mes dar nežinome, kur tie gyvenimo keliai nuves.“

„Už šito Žodžio ‚jo reikia Viešpačiui‘ stovi tik vienintelis teiginys: nesvarbu, kaip susiklostys gyvenimas, kur jis nuves, reikės tik vieno pasirinkimo – su Dievu ar prieš Dievą. Ir šį sprendimą turi priimti kiekvienas žmogus, sąmoningai ar nesąmoningai. Ir jeigu sprendimas yra – kurį aš galiu tik patarti jums pasirinkti – su Dievu, viskas toliau susidėlios į labai nuostabius kelius“, - užbaigė pamokslą apaštalas F.-W. Otten.

Prie altoriaus patarnavo diakonai P. Ezerskis ir P. Marozas

Patarnauja diakonas
Povilas Ezerskis

Patarnauja diakonas
Paulius Marozas

„Visa žinantis ir visur esantis Dievas“ (Ps 139)

Rytines sekmadienio pamaldas apaštalas F.-W. Otten laikė lapkričio 13 d. Vilniaus bendruomenėje. Pamaldoms paimtas Žodis iš Biblijos: „Tavo akys matė mane dar negimusį. Į tavo knygą buvo įrašytos visos man skirtos dienos, kai nė viena jų dar nebuvo prasidėjusi.“ (Ps 139, 16) Šiuo žodžiu, kaip sakė apaštalas, vyriausiasis apaštalas neseniai laikė pamaldas.

Apaštalas šiltai pasveikino visus ir pasidžiaugė, kokia graži po remonto Vilniaus bendruomenės bažnyčia, daug gražesnė nei nuotraukose, kurias jam atsiuntė vyskupas. Pamokslo pradžioje apaštalas F.-W. Otten kalbėjo apie Jėzaus Kristaus sugrįžimą kaip kitą Dievo išganymo plano etapą, mūsų tikslą, į kurį mes einame.

Toliau apaštalas kalbėjo apie dvi knygas. Pirmoji – Biblija, kur surašyta Dievo ir jo tautos istorija. Kita knyga – tai knyga apie kiekvieną iš mūsų, kur surašyta viskas, ką Dievas apie mus žino ir kas mums skirta. Tai Dievo meilės knyga. Bet yra dar viena knyga – Avinėlio gyvenimo knyga, apie kurią kalbama Biblijoje, tai yra gyvenimo knyga, kur Jėzus Kristus įrašys mūsų vardus Paženklinimo Šventąja Dvasia metu. Mes, kaip Dievo vaikai įtraukti į šią gyvenimo knygą. Paskutinįją teismo dieną Dievas atvers šias knygas ir kiekvieną teis. Tačiau šioje knygoje nėra surašytos mūsų nuodėmės, kurios buvo atleistos prieš Šventąją Vakarienę. Viešpats nori matyti mūsų meilę Dievui, Jėzui Kristui ir mūsų artimajam. Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas. Apaštalas F.-W. Otten penkioms sieloms suteikė Šventąjį Paženklinimą.

Apaštalas F.-W. Otten sveikina po
Šventojo Paženklinimo suteikimo

JĖZUS PLAUNA MOKINIAMS KOJAS

PAGAL JONĄ 13, 1–20

Artėja Velykų šventė. Jėzus žino, kad paliks pasaulį ir eis pas Dievą, savo Tėvą. Paskutinę vakarienę jis švenčia su savo mokiniais.

Jėzus pakyla nuo stalo, nusivelka viršutinius drabužius ir persijuosia rankšluosčiu.

Tada įsipila vandens į praustuvą ir ima mazgoti mokiniams kojas.

Rankšluosčiu jis jas nušluosto.

Ateina pas Petrą, šis klausia: „Viešpatie, neįau tu mazgosi man kojas?“

Jėzus atsako: „Tu dabar nesupranti, ką aš darau, bet vėliau suprasi.“

Tada Petras jam sako: „Tu nemazgosi man kojų per amžius!“

Jėzus jam taria: „Jeigu tavęs nenumazgosiu, neturėsi dalies manyje.“

Tada Petras atsako: „Viešpatie, tada nuplauk ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!“

Jėzus kalba toliau: „Kas

išsimaudēs, tam nēra reikalo
 praustis, nebent kojas
 nusimazgoti, nes jis visas švarus.
 Ir jūs esate švarūs, deļa, ne visi.“
 Jēzus žino, kad vienas iš mokiniu
 jī išduos. Jis sako mokiniams: „Ar
 suprantate, kā jums padariau?
 Jūs vadinate mane Mokytoju ir
 Viešpačiu ir gerai sakote, nes
 aš toks ir esu. Jei tad aš
 – Viešpats ir Mokytojas
 – numazgojau jums
 kojas, tai ir jūs turite

vieni kitiems kojas mazgoti. Aš
 jums dāvīu pavyzdj, kad ir
 jūs darytumēte, kaip aš jums
 dāvīu.
 Sakau jums: tarnas ne
 didesnis už savo šeimīnīkā
 ir apaštalas ne didesnis už
 savo siuntēja.
 Kas priima mano
 pasiuntīnī, tas priima
 mane, o kas mane
 priima, priima tā, kuris
 mane yra siuntēs.“

SVEČIUOSE PAS DAVIDĄ NDOLOJE (ZAMBIJA)

„Mulishani?“ Ikibemba kalboje, vienoje iš 72 Zambijoje vartojamų kalbų, tai reiškia „kaip sekasi?“. Tai labiausiai paplitusi kalba regione, kuriame gyvenu. Mes šį regioną vadiname Vario Juosta, nes varis čia kasamas didelėse kasyklose. Gyvenu Ndolos mieste, Vario Juostos provincijos sostinėje.

Mano vardas Davidas, gimiau 2011-ųjų birželio 10 dieną. Taigi, man greitai sueis vienuolika metų. Mano šeimą sudaro tėtis, mama, penkerių metų sesuo Lubuto ir aš. Mano tėvas Trevoras yra kunigas mūsų bendruomenėje. Jis dirba Zambijos telefonų bendrovėje, rinkodaros srityje. Mano mama Mweshi yra kineziterapeutė ir dirba didelėje ligoninėje.

Esu 6-oje klasėje. Mano sesė eina į tą pačią mokyklą kaip ir aš, ten lanko darželį. Mėgstamiausi dalykai man yra matematika, muzika ir anglų kalba.

Esu 6-oje klasėje. Mano sesė eina į tą pačią mokyklą kaip ir aš, ten lanko darželį. Mėgstamiausi dalykai man yra matematika, muzika ir anglų kalba.

Mes visi esame Naujosios apaštalų bažnyčios nariai; čia aš jums rodau mūsų bažnyčią. Tai didžiausia bažnyčia Zambijoje, kurioje telpa 5000 brolių ir seserų. Vyriausiasis apaštalas čia jau du kartus laikė pamaldas. Bažnyčia įšventinta 2014-ųjų liepos 20 dieną. Man tada buvo ketveri.

Sekmadieniais po pamaldų turime sekmadieninės mokyklos pamokas. Šeštadieniais vyksta muzikos pamokos ir choro repeticijos. Esu jauniausias orkestro narys savo krašte, groju smuiku. Kiti orkestrantai yra labai paslaugūs; dažnai leidžia man padiriguoti giesmę pamaldose ar koncerte. Kartais diriguojau ir vaikų chorui. Man patinka mano bažnyčia, sekmadieninės mokyklos draugai, mokytojai ir dirigentai. Aš tiesiog myliu savo bažnyčią!

Mėgstu muzikuoti ir namuose. Groju fleita, smuiku ir pianinu. Mano sesė taip pat domisi muzika, mokau ją groti smuiku. Svajaju, kad vieną dieną galėsiu prisidėti prie mūsų bažnyčios muzikos skyriaus.

Kai nemuzikuojau, žiūriu televizorių ar žaidžiu kompiuterinius žaidimus. Arba rūpinuosi savo triušiais ir juos šeriu. Tiesiog smagu žiūrėti, kaip jie šokinėja aplinkui.

Pagrindinis maisto produktas Zambijoje yra kukurūzai; pavyzdžiui, iš kukurūzų miltų ruošiama Nshima grūdų košė, kuri yra kiekvieno valgio dalis. Mėgstamiausias patiekalas man yra Samp, tai grubiai sutrinti kukurūzų branduoliai. Pica man taip pat patinka. Dažnai padedu mamai gaminti. Jau galiu išvirti ryžius, iškepti kiaušinius ir paruošti paprastus pusryčius.

Nuotrauka: rawpixel.com / Jira

Moterų ordinavimas: pagrindai

Apaštalai yra „Dievo slėpinių tvarkytojai“ (1 Korintiečiams 4, 1). Apaštalatas, Šventosios Dvasios ir išminties pagalba, turi priimti tinkamus sprendimus, ypač tais klausimais, į kuriuos nėra aiškaus Biblijos atsakymo. Tai apima klausimą, ar vyrai ir moterys yra vienodai verti priimti tarnystės įgaliojimą ir tarnystės pavidimą.

Per savo tarnystės laiką vyriausiasis apaštalas Fehr pateikė daug pasiūlymų, kaip paaiškinti ir patobulinti Naujosios apaštalų bažnyčios mokymą. Jis inicijavo knygos rašymą, kurioje atsakingai pateikiamas Naujosios apaštalų bažnyčios mokymas. Šių pastangų rezultatas – katekizmas, išleistas 2012 m., vyriausiojo apaštalo Leber tarnystės laiku.

Naujųjų apaštalų suvokimas apie bažnyčią buvo išplėtotas Naujosios apaštalų bažnyčios katekizme, kuriame lemiamą vaidmenį atlieka regimos ir netobulos bažnyčios, bei neregimos ir tobulos Jėzaus Kristaus bažnyčios skirtumas. Tačiau tikrasis mokymas apie tarnystę katekizme dar negalėjo būti pateiktas. Bet jame buvo įvardinti kai kurie esminiai būsimo mokymo apie tarnystę aspektai ir atverti minties keliai.

Kaip to pavyzdys pateikiami penktojo tikėjimo straipsnio paaiškinimai, kuriuose daromas skirtumas tarp tarnystės ir pareigų bei įvardijami esminiai ordinavimo elementai: „Žmogus – kaip išreiškia tikėjimo straipsnis – vykdo tarnystę pagal dieviškąją valią, o ne žmogaus sprendimu. Tai realizuoja arba įgyvendina apaštalų tarnystę. Tarnystė ir apaštalatas yra tiesiogiai susiję. Vadinasi, visur, kur veikia apaštalų tarnystė, yra ir dvasinė tarnystė (žr. 7). Be to, Kristaus bažnyčioje yra daug pareigų, skirtų Evangelijos skelbimui ir tikinčiųjų labui, kurios gali būti atliekamos ir be ordinavimo [...] Ordinavimas į tarnystę apima tris aspektus: „įgaliojimą, palaiminimą ir pašventinimą“. „Įgaliojimo“ elementas turi lemiamą reikšmę, ypač kunigų tarnystės atveju, nes jie turi įgaliojimą skelbti nuodėmių atleidimą apaštalo vardu ir išskirti Šventąją Vakarienę. Todėl kunigiška tarnystė dalyvauja sakramentų teikime per apaštalus. Visuotinos išganomosios Dievo valios skelbimas taip pat vyksta per apaštalo suteikiamą „įgaliojimą“. Per „palaiminimą“ patvirtinamas dieviškasis lydėjimas ir Šventosios Dvasios pagalba vykdant kunigo ar diakono tarnystę. „Pašventinimas“ nurodo, kad pats Dievas savo šventumu ir neliečiamumu nori veikti per tarnystę.“

2014 m. pradėta rengti Naujosios apaštalų bažnyčios tarnystės koncepcija. Tada 2019 m. pasirodė esė „Naujosios apaštalų bažnyčios dvasinės tarnystės supratimas – KNK 7 komentaras“. Šiose pastabose apie tarnystę esminės sąvokos yra tarnystės įgaliojimas ir tarnystės pavedimas. Jie bus trumpai aptarti toliau.

Išvada: apaštalatas – apaštalai vienybėje su vyriausiuoju apaštalu – turi užduotį, vedant Šventajai Dvasiai, užtikrinti laikmetį atitinkančią tvarką bendruomenėje. Klausimas, ar vyrai ir moterys yra vienodai verti

priimti tarnystės įgaliojimą ir tarnystės pavedimą, yra vienas iš tų klausimų, į kuriuos apaštalatas turi atsakyti ir nuspręsti ateičiai.

Tarnystės įgaliojimas ir tarnystės pavedimas

Jau katekizme pabrėžiama, kad „lemiamą reikšmę turi „įgaliojimo“ momentas“ (Katekizmas 2.4.5). Katekizme kalbama ir apie pavedimą: „Tarnas vykdo tarnystę jam suteiktą įgaliojimą rėmuose. Tam jis gauna pavedimą iš savo apaštalo, kuris priskiria jam darbo sritį“ (Katekizmas 7.8). Minėtoje esė apie tarnystės supratimą – remiantis krašto apaštalų susirinkimo sprendimu – privalomai teigiama:

„Tarnystė apima ir tarnystės įgaliojimą, ir tarnystės pavedimą. Tarnystės įgaliojimas yra teologinio pobūdžio, tarnystės pavedimas – bažnytinio pobūdžio.

- Tarnystės įgaliojimo apibrėžimas: tarnystės įgaliojimas yra teisė, paremta Jėzumi Kristumi ir apaštalo ordinavimu suteikta Šventosios Dvasios galia, veikti ir kalbėti triasmensio Dievo vardu. Tarnystės įgaliojimas suteikiamas ordinavimo veiksmu. Jis nustoja galioti apaštalui priėmus atsistatydinimą, pašalinus iš tarnystės arba mirties atveju.
- Tarnystės pavedimo apibrėžimas: tarnystės pavedimu tarnui suteikiama teisė ir pareiga vykdyti savo pareigas pagal jam suteiktus įgaliojimus erdvės ir laiko atžvilgiu nustatytuose rėmuose. Tarnystės pavedimas baigiasi atsakomybės srities pakeitimu, išėjimu į poilsį, apaštalui priėmus atsistatydinimą, pašalinus iš tarnystės arba mirties atveju.

Tarnystės įgaliojimas, be kita ko, yra susijęs su sakramentų teikimu, teise ordinuoti ir skelbti Dievo žodį. Tarnystės pavedimu sureguliuojama, kuriame kontekste – bendruomenėje, krašte, krašto bažnyčioje – tarnystės įgaliojimas turi būti vykdomas. Šiuo požiūriu tarnystės pavedimą dera suprasti kaip bažnytinį – taigi pragmatinį – dydį.

Nei katekizme, nei vėlesniuose paaiškinimuose apie tarnystės supratimą nėra aiškiai paminėta, kad tarnystės įgaliojimas ir tarnystės pavedimas gali būti perduodami tik vyrams. Tik pats terminas „tarnybos brolis“ rodo, kad tie asmenys turėtų būti vyrai. Be to, tarnystės kontekste vartojama ir lyčių atžvilgiu neutrali kalba: „Žmogus vykdo tarnystę remdamasis dieviškąja valia, o ne žmogaus apsisprendimu“ (Katekizmas 2.4.5).

Išvada: raštuose apie mūsų bažnyčios tarnystės supratimą nėra teologinio pagrindimo, kad tik vyrai gali būti ordinuojami. Todėl kyla klausimas, ar dvasinės tarnystės apsiribojimas vyrais, kuris nuo antrojo amžiaus buvo nulemtas bendrosios krikščioniškosios tradicijos, yra pagrįstas Biblijos liudijimo atžvilgiu. Sprendžiant šią problemą negalima tinkamai atsakyti nurodant vyrų ir moterų lygias teises visuomenėje, kurios yra išreikštos daugelio valstybių konstitucijose, bet tik teologiniu bibliinių išvadų vertinimu. Šiame kontekste biblinis pasakojimas apie žmogų pagal Dievo paveikslą – kaip randama pasakojimuose apie Kūrimą – yra itin svarbus.

Žmogaus panašumas į Dievą

Du Senojo Testamento pasakojimai apie Kūrimą, randami Pradžios 1, 1-2, 3 ir Pradžios 2, 4-3, yra svarbiausias teologinis pagrindas kalbėti apie žmogų kaip Dievo paveikslą. Pirmasis pasakojimas apie Kūrimą yra abstraktesnio pobūdžio, o antrasis – itin vaizdingas ir pasakojantis.

Pirmasis pasakojimas apie Kūrimą

Formuluotė, kad žmogus yra Dievo paveikslas, randamas Pradžios 1, 26-27. Be to, Pradžios 5, 1-2 ir Pradžios 9, 6b kalbama apie tai, kad žmogus yra sukurtas pagal Dievo paveikslą. Pirmajame pasakojime apie Kūrimą Dievas parodomas kaip tas, kuris per šešias dienas – tai yra per laiko tarpsnius – sukuria arba sutvarko tikrovę vien per savo Žodį. Paskutinėje kūrimo fazėje – šeštąją dieną – pirmiausia sukuriama gyvūnai, gyvenantys žemėje (Pradžios 1, 24-25). Kai įvairūs gyvūnai yra sukurti, Dievas atsigręžia į žmogaus kūrimą:

„Tuomet Dievas tarė: padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą; tevaldo jie ir jūros žuvis, ir padangių sparnuočius, ir galvijus, ir visus laukinius žemės gyvulius, ir visus žemėje šliaužiojančius roplius! Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį; vyrą ir moterį; sukūrė juos. Dievas juos palaimino, tardamas: būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją! Viešpataukite ir jūros žuvis, ir padangių paukščiams, ir visiems žemėje judantiems gyvūnams“ (Pradžios 1, 26-28).

Žmogaus kūrimas skiriasi nuo visų kitų daiktų ir gyvų būtybių. Tai akivaizdu jau iš to, kad „Tebūnie...“ pasakyta ne neutraliai, kaip buvo su kitais kūrimo darbais, o veikiau

triasmenio Dievo kreipimosi į save forma: „Padarykime žmogų...“. Iššūkis sukurti žmogų praplečia ir sustiprina tai, kad Dievas stoja į tiesioginį ryšį su žmonėmis, nes jie turi būti „paveikslas“, „tokie, kaip mes“. Tokiu būdu Dievas stoja į neatšaukiamą santykį su žmogumi, o žmogus – į lygiai taip pat neatšaukiamą santykį su Dievu.

Pradžios 1, 27 Dievas įvykdo tai, ką užsibrėžė: jis sukuria žmogų „pagal savo paveikslą“ kaip „vyro ir moters daugiskaitos vienetą“. „Žmogus“ čia vartojamas kaip bendras terminas, o turinys nurodomas naudojant biologinę specifikaciją „vyras ir moteris“. Todėl abi lytys nuo pat pradžių ir iš esmės priklauso žmogui, sukurtam pagal Dievo paveikslą. Vyras ir moteris susivieniję atspindi Dievo šlovę, susivieniję toliau tęsia Dievo kūrinį. Virš savęs jie turi tik Dievą. Jie stovi viduryje tarp Dievo ir pasaulio.

Vyras arba moteris – t. y. „žmogus“ – abu sukurti pagal Dievo paveikslą, abu yra identiškuose, t. y. tiesioginiuose ir besąlyginiuose priklausomybės nuo Dievo santykiuose. Todėl vyras ir moteris turi tą patį įgaliojimą kurti, būtent „valdyti“ ir atstovauti Dievui kūrinėje. Be to, daugiskaitos vienetas rodo, kad žmonės, esantys egocentriškoje ir pasirinktoje izoliacijoje, iš tikrųjų negali įgyvendinti savo žmogiškumo, t. y. būti pagal Dievo paveikslą. Daugiskaitos vienetas tampa konkretus tik „tarpusavyje pereinant prie „tu““.

Vyras ir moteris, moteris ir vyras priklauso kartu, nes žmonės nuo pat pradžių sukurti bendrystei. Žmogų – kaip vyrą ir moterį – palaimino Dievas, kreipėsi ir jam suteikė užduotį: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją“. Žmogui įsakyta daugintis. Tokiu būdu jis turi įvykdyti užduotį, istorijos eigoje atstovauti Dievui kūrinijoje ir paversti žemę „pavaldžią“ sau.

Antrasis pasakojimas apie Kūrimą

Pirmajame pasakojime apie Kūrimą žvelgiama į pasaulį kaip į visumą ir jo kūrimas suskirstytas į šešias epochas, o antrasis pasakojimas apie Kūrimą yra pasakojimo su veikėjais, kurie reaguoja vienas į kitą, forma. Antrasis pasakojimas apie Kūrimą yra savotiškas „tęsinys“, nors jis yra ankstesnių laikų ir kilęs iš kitos tradicijos linijos. Abu pasakojimai apie Kūrimą nėra izoliuoti vienas nuo kito, bet yra sujungti vienas su kitu, kad sudarytų naują vienetą. „Edeno istorija“ suprantama kaip komentavimas, pagilinimas ir pataisymas pasakojimo apie gyvų būtybių kūrimą apskritai ir konkrečiai apie žmogų.

Pradžios 2, 7 rašoma, kad žmogų Dievas sutvėrė iš žemės. Kaip puodžius, Dievas sukuria figūrą iš dulkių. Pavadinimas

Adomas čia reiškia žmogų apskritai, neskiriant jo pagal lytį. Žodis Adomas reiškia „Adamah“ – žemę, dirvą, iš kurios buvo sukurtas žmogus.

Stebina tai, kad čia trūksta sąvokos – būti sukurtam pagal Dievo paveikslą, kuri yra esminė žmogaus kūrimui Pradžios 1, 27-28. Tačiau yra atitinkamas Dievo veiksmas, būtent jis įkvepia žmones, kad suteiktų jiems gyvybės alsavimą. Figūra, kurią Dievas suformavo iš žemės, gyvybės alsavimą gauna tiesiai iš jo. Dievas kreipiasi į žmogų įpareigojančiu, intymiu būdu, kurio nedaro su jokia kita būtybe. „Gyvybės alsavimas“, kurį įgauna suformuotas molis, ne tik suteikia fizinį gyvybingumą, kuris būdingas gyvūnams, bet ir sukuria prielaidą jo asmenybei. Gyvybės kvėpavimas kartu yra ir Dievo kvėpavimas, todėl yra žmogaus unikalumo kūrinijoje priežastis. Taigi „Edeno pasakojime žmogaus kūrimas taip pat įtraukiamas į kontekstą, kad jis yra sukurtas pagal Dievo paveikslą.“

Ypatinga žmogaus padėtis, jo – kaip „Dievo paveikslo“ kūrinijoje – užduotis išreiškiama ir antrajame pasakojime apie Kūrimą. Žmogus tampa „gyva būtybe“, tokiu, kuris gali ir turi formuoti savo aplinką: „Viešpats Dievas paėmė žmogų ir apgyvendino jį Edeno sode, kad jį dirbtų ir juo rūpintųsi“ (Pradžios 2, 15). „Dirbti“ ir „rūpintis“ yra konstruktyvi veikla, priskirta žmogui, čia yra aiški paralelė į teiginį „valdyti“ Pradžios 1, 26.

Pradžios 2, 18 išreiškiamas faktas, kad žmogaus gyvenimas visada turi būti nugyventas bendrystėje: „Negera žmogui būti vienam.“ „Bendrininkas“, kuris turi būti sukurtas žmogui, turėtų atitikti šį pasakymą. Išvertus pažodžiui, 18b eilutė skamba „pagalba jam“. „Bendrininkas“ kvalifikuojasi į „pagalbą“, taip sakant: žmogus turi turėti bendrininką, kuris ne tik būtų „su“ juo ir „prie“ jo, bet ir susitiktų su juo vienodame akių lygyje ir kurio akivaizdoje Adomas atpažintų save.

Pradžios 2, 22-23 kalbama apie tai, kas atitinka žmogų, kas yra jo bendrininkas. Bendrininkas sukuriamas ne iš žemės, o iš jau sukurto žmogaus kūno. „Šonkaulis“, iš kurio Dievas sukuria moterį, yra simbolis, kad vyro ir jo bendrininko kūnas yra tos pačios prigimties. Pabrėžiama fizinė žmogaus ir jo bendrininko vienybė: „Ši pagaliau yra kaulas mano

kaulų ir kūnas mano kūno. Ši bus vadinama Moterimi, nes iš jos Vyro ji buvo paimta.“

Adomas, žmogus, sukurtas be jokios lytinės specifikacijos, kuriame glūdi lytiškumo potencialas, dabar gali apibūdinti save kaip vyrą, o kitą – kaip „moterį“ atpažinti. Tarp jų yra fizinė vienybė, jie pagaminti iš tos pačios „medžiagos“. Vyrą ir moterį lygiai taip pat suformavo Dievas, abiem atvejais jie yra suformuoti iš esamų „medžiagų“ ir turi atsiduoti tiesioginiam Dievo veikimui.

Hierarchija tarp vyro ir moters atsiranda tik po pasakojimo apie nupuolimą (Pr 3, 1-24) Pradžios 3, 16. Vyro „viešpatystė“, apie kurią kalbama po nupuolimo, gali būti vertinama kaip nuodėmės pasekmė, pirmą kartą išreiškiama Adomui įvardijant moterį: „Žmogus pavadino savo žmoną Ieva, nes ji buvo visų gyvųjų motina“ (Pradžios 3, 20). Šis įvardijimas yra lygiagretus Pradžios 2, 20: „Žmogus davė vardus visiems galvijams, visiems padangių paukščiams ir visiems laukiniams žvėrimis.“ Šiame kontekste moteris dabar yra pavaldi vyrui.

Išvada: dviejuose Senojo Testamento pasakojimuose apie Kūrimą išreiškiamas artimas Dievo ir žmogaus ryšys. Adomas, t. y. žmogus kaip vyras ir moteris, gauna įsakymą valdyti (Pradžios 1, 26 ir toliau) bei „dirbti“ ir „rūpintis“. Tarp jų yra fizinė vienybė, jie pagaminti iš tų pačių „medžiagų“. Mintis apie vyro ir moters hierarchizaciją atsiranda tik po pasakojimo apie nuopuolį (Pradžios 3, 1-24) Pradžios 3, 16.

Kokias teologines pasekmes Naujoji apaštalių bažnyčia mato iš šio biblinio komponento? Kitoje mokomojo rašto dalyje 02/23 bus apie tai kalbama.

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Simon Heiniger

Apžvalga

- 01.01.2023 Eibenstockas (Vokietija)
- 06.01.2023 Lodvar (Kenija)
- 08.01.2023 Nairobis (Kenija)
- 15.01.2023 Bytigheimas-Bisingenas (Vokietija)
- 03.02.2023 Dolizi (Kongo respublika)
- 05.02.2023 Puant Nuaras (Kongo respublika)
- 26.02.2023 Praja (Žaliasis Kyšulys)
- 05.03.2023 Bukareštas (Rumunija)
- 12.03.2023 Woodbury, Niujorkas (JAV)
- 19.03.2023 Liuneburgas (Vokietija)
- 25.03.2023 bus patikslinta, kuriame mieste (Togas)
- 26.03.2023 bus patikslinta, kuriame mieste (Beninas)

New Apostolic Church
International

